

Петъръ Стѣповъ

## Хитростѣта на воина

Враждебнитѣ армии на Римъ и Алба се бѣха разположили на два съседни хълма. Ризницитѣ, шлемоветѣ и щитоветѣ на бойцитѣ лъщѣха на слънцето като кжсове злато. Хиляди очи бѣха устремени долу на широката зелена поляна. Сега тамъ пристѣпваха единъ срещу другъ шесть храбри воини. Тѣ държеха въ ржцетѣ си тежки щитове. На бедрата имъ висѣха широки мечове, а жълтитѣ имъ шлемове отразяваха безброй свѣтлини.

Съ твърди стѣпки бойцитѣ се приближиха и спрѣха на нѣколко крачки. Тѣ се гледаха сега съ стиснати устни и студенъ погледъ. И на шестимата сърдцата биеха лудо — до прѣсване. Върху си чувствуваха погледитѣ на неизброимо число очи отъ дветѣ армии. Всѣки чакаше съ трепетъ победата да увѣнчае съ слава родината му.

По старъ обичай, военачалницитѣ решиха да отдѣлятъ отъ редоветѣ си по трима храбри воини. Тѣ трѣбваше да се сражаватъ, вмѣсто да лѣятъ кървитѣ си хиляди хора. И който победи, неговиятъ народъ щѣше да господствува надъ другия.

Войскитѣ на Римъ безмълвно следѣха своитѣ трима храбреци — братята Хорации, които стоеха настрѣхнали срещу тримата си врагове — братята Куриации отъ градъ Алба. На коя страна боговетѣ ще подарятъ победата? Кой ще бжде избраниятъ народъ да господствува надъ другия?

Това мислѣха всички. Тая мисль вълнуваше и белязанитѣ бойци.